

מסורת הש"ס

גידפי. נוטה שסביב הלאור: דמיפרמי. כרמות מיניציר"ש זעל"ו
 דאי עבד חלדה מצפנים היה יואל רומז פי החך צין הכנפים ולא
 היה חותכו: לריך שיתן עפריה. תיחוח למטה דלס"א העפר
 קשה לא מקרי עפר למטה: זעפר. משמע כולו טמון זעפר:
דמוזין ליה לעפרא דכולה ספקא.
 עפר כל הזקעה היה מסיע וכותש
 או שהיה עפר תיחוח ומוזנו
 [זפה] לך: פפקא. זקעה:
 א"ר יואל מלא לואר. דמתניתין מוך
 ללואר זעין ולא תימא מלא לואר
 דוקא: איבעיא להו. האי מוך ללואר
 דרבי יואל משהו קאמר או מלא לואר
 קאמר: אלא פשיטא מלא לואר מוך
 לשני לוארים וש"מ מלא לואר.
 דקמתי מתניתין נמי זרישא אמוך
 ללואר קאי: שאין לו קרנים. דרגילין
 היו לעשות כמין קרנים לאזמילין לני
 על גביהן מטין ללד ראשן וממוך
 שהוא קטן מאד הוא נשטמ מן הלאור
 וכשהוא מולין ומציה טיש לחוש שמה
 ימלידו הסמינין או ינקבו אותן הקרני:
מיצוע בוע. כשמולין ומציה ממוך
 שהוא חד הוא נוקז וקורע ולא
 חותך: מחטא דאושכפי. מרעט
 הרלענין שפיומיו חודוין וחותכין חוטי
 התפר: ואע"ג דלא מיכוין. לשחוט
 אלא להפלת סכין מאן תנא: זעירא
 דמן חריבא. זעיר הישיבה. ולי
 נראה דאושעיא זעירא היה נקרא
 דמן חריבא שזמני הישיבה: הוא פני
 לה. שונה המשנה מרבו: והוא אמר.
 מרעטו שהלכה כרבי נתן: (י ופולן
 ששחטו. חרש שוטה וקטן: והא
 אמרה רבא חדא זימנא. ולמה ליה
 לרבא למידק ממתניתין ולמימר הא
 הפילה הוא כשרה ולאשמועינן דסתם
 לן תנא כר' נתן הא אשמועינן רבא
 חדא זימנא דסתם לן תנא כרבי נתן:
 זריבא. ליה לרבא לאשמועינן
 בתרומיהו: אלא הכא דלא מיכוין.
 אפילו לחמיכה זעלמא אי לאו
 דאשמועינן רבא לא היה דייקנא
 מיניה הא הפילה הוא כשרה דלפילו
 הפילה הוא היה אמינא דפסולה
 והיא גופא איצטריכא לאשמועינן מה
 שאתה זוכה אתה אוכל דזעין שחיטה
 מכה אדם קמ"ל רבא דהא נמי דייקנא
 מינה מדלא קמני הפיל סכין או זרק
 סכין. והא דפריך והא אמרה רבא
 חדא זימנא ולא פריך תנינא חדא
 זימנא משום דמתניתין לא תני זכדיא
 הפילה הוא דכשרה אלא רבא דייק
 לה: נדה שנאנסה ועננה. לקמיה
 [ע"ז] מפנה היכי נאנסה: לציסק
 לזעלה: טמא שאלל תרומה זמיתה
 צדי שמים זאלו הן השפרעין (סנהדרין
 דף פג.) וכתת חמור ממיתה" (ד"ימינו
 נכרתים וחרעו נכרת כדכתיב
 [ויקרא ס] *עריצים יהיו: ומנא
 סימרא. דלחולין לא זעין כוונה:
 שנאנסה. מן היס: ה"ג מה גליס
 דלא מיכווני. דהא לית להו דעת:
 ה"ג

תורה אור השל"ם

1. ואיש איש מבני
 ישראל ומן הגר הגר
 בתוכם אשר יצדו צד
 חקה או עוף אשר יאכל
 וישפר את דמו ויבסרו
 בעפר: ויקרא י"ג
 2. וזבחת שלמים
 ואכלת שם ושמחת לפני
 ה' אלהיך: דברים כ"ז

גליון הש"ס

נב"א איבעיא להו מילא
 צואר. כעין או צניק קא
 ע"כ: שם הא הפילה הוא
 שברה. ע"י סנהדרין ע'
 ע"א מוס' ד"ה ש"ט
 רש"י ד"ה טמא כו'
 עררים יהיו. ע"י זכתי"ע
 ספ"ט דסנהדרין:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לריך שיתן
 עפר למטה עפר תיחוח
 דלא העפר:

הנהגות מהר"ב
רנשבורג

[א] ת"ד"ה וסורה וכו'
 על סה"ד. נ"ב דיני
 האמוראים היו אומנין
 תרומה טהורה זב"י
 היה להם אפר פרה וזמ"ש
 ה"ל"ש לקמן פ"ח ס"ח
 ד' אכל מעשר שני לא היה
 טוגא משחך היית דלא
 היו ממזלות ודוק:

לעזי רש"י

מיניציר"ש
 [מיניציר"ש]. פרוס.
 החוך לפרוסות קטנות.

מוסף רש"י

עפר למטה. עפר תיחוח
 ולא על קרקע קשה
 [לקמן פ"ג]. עפר לא
 נאמא. וכשהו עפר משמע
 דלא זעי עפר אלא
 כספוי (שם) דלא קאי.
 אלא אסור (ביצה ז').
 אלא בעפר. משמע
 שהוא נבלל וטמון זעפר
 קורט הכסוי (שם)
 כולו עטוף זעפר תיחוח
 [לקמן פ"ג]. דמן חריבא.
 בני הישיבה (לעיל ז').
 ושחטה כדרכה. כהנן
 (שם). מאן תנא דלא
 בעי כוונה לשחיטה. דהא חרש שוטה וקטן
 וזמין ליה לעפרא דכולה ספקא.

השוטת פרק שני חולין

לא

עין משפט
נר מצוה

גב א מיי פ"ב מהל'
 שחטה ה"ל ט סמג
 עשין כד טושיע יו"ד סי'
 כד טעין ג:
 גב ב מיי ש טושיע שם
 טעין ג:
 ג מיי שם פ"א ה"ל כו':
 גב ד ה מיי שם פ"ב
 ה"ל ג סמג שם
 טושיע יו"ד סי' ג טעין א:
 ו ד [מיי] שם ה"ל יא
 טושיע י"ד סמוך ג ס"א:
 גב ח מיי פ"א מהל'
 מקוואות ג"ח סמג
 עשין נמת טושיע יו"ד סי'
 קאט טעין מח:
 גב ט מיי שם ה"ל:
 גב י מיי שם פ"ט
 ה"ל ח סמג שם טושיע
 יו"ד סי' רח טעין ה:

שיטה מקובצת

[א] למטה דאם הקרקע
 קשה לא מיכרי עפר
 ה"ס: [ב] דכולה פקתא
 עפר לך בהקעה: [ג] וזמנו
 כפה לכל ה"ס דמ"ד
 פקתא בקעה: [ד] ש לחוש
 שמו. יחידיו הסימנים
 זכרי. נ"ב י"א שפא
 יחידיו את הקרנים ועקבו:
 [ה] דימיו נכרתים וחרעו
 נכרת. נ"ב י"א יהוא ובניו
 נכרתים כדכתיב וכו':
 [ו] משום דבמתני' לא
 תנא בהדיא הפילה הוא
 כשרה אלא רבא הוא דייק
 לה ומיהו נראה דאפי'
 אי נתן לה: [ז] ומשני
 ה"א דסכין לנועצה עדיף
 רבמון מרה: [ח] אמאי
 אצטריכא ורבא איצטרי'
 לאשמועינן:

רבינו גרשום

דהתליר שחיטתו פסולה
 תיקו: התיו את הראש
 בבת אחת שחיטתו פסולה
 מהני מילי אמר שמואל
 דאמר קרא חץ שחוט
 לשונם כלומר לשון
 משך: פקתא פלוא בלע"ז
 לאיזמל שאין לו קרנים
 כלומר אבל יש לו
 קרנים אסור דחיישין
 בדרך שחיטתו ינקב
 הסימנין בקרנים: מחט
 דאושכפי מאי כלומר
 מחטא דאושכפי (חורף)
 [שחטן] בסכין שעשו
 לחתוך החוט שתפרו
 בו: איזמל שאין לו
 קרנים שמוכפלין קרנים
 לאחוריהן: אבל הכא דלא
 קא מיכוון כלומר דלא
 קא מיכוון אלא לנועצה
 בככותל: שהורה לביתה
 כלומר שהורה לשכב עם
 בעלה בתשמיש המטה:
 ככותל: שהורה לביתה
 מיהו חייב כרת. איסור
 שהורה זו תרומה שהיא
 מיתה בדי שמי' כדכתיב
 ומתו בו כי יחללוהו: מה
 ללים דלא בעי כוונה כלומר
 כלים לאו בני כוונה ניהו:
 משום חרולית של זשמיים
 דהשוכין [ב] כמים שאובין
 ולא כמי מקוה אי נמי
 ניגורו ראשין

חוי"ן צואר במלא צואר. ללאורה נראה שזריך להולין כל אותו מלא
 צואר שמוך ללואר ולכן זריך אותו שיעור ומיהו נראה דאין
 זריך ולא הולך שיעור זה אלא כדי שישחוט זריחו ופעמים שהסכין
 חריף ושחוט הרוב זאל הולכת כמלא צואר: **וה"א אמרה רבא חדא**
זימנא. אמנתיתין לא פריך הא
 תנינא חדא זימנא כדפירש בקונטרס
 משום דמתניתין לא תנא זכדיא
 הא הפילה הוא כשרה אלא רבא
 הוא דייק לה ועוד דלפילו אי נתן
 לה זכדיא זמתניתין לא היה יכול
 להקשות דהא לא פריך ארצא למה
 ליה למידק הא הפילה הוא כשרה הא
 תנינא עליל מדמשכרין שחיטת חרש
 שוטה וקטן דאי לאו דלאמר רבא
 אמנתי' דחש"ו רבי נתן היא לא היה
 מקשה כלום דלמא זכש"ו מכשרין טפי
 ואפילו רבנן מורו דמיכווני לחמיכת
 זכר אלא פריך משום דאוקמינן לה היא
 כרבי נתן אלמא מכשרא מתניתין
 אפילו היכא דלא מיכוין לחמיכת זכר
 כמו זק סכין לנועצה ככותל וחס
 למה ליה לרבא למידק הא הפילה הוא
 כשרה ומשני דה"א [ב] לנועצה עדיף
 דמתיתוין מיהא לחמיכה זעלמא אלא
 הפילה לא מכוין כלל לשום חמיכה:
וה"א אשמועינן הפ"ה. השתא הך
 זריכותא לא הויה דומיא דלדריך
 דלא זא לפרש טעם אמאי איצטריך
 ליה לרבא למימר גזי חרש שוטה
 וקטן רבי נתן היא דל"כ מאי קאמר
 אלא התם דלא חמי מכה זן דעת
 אימנא לא הא זכדיא תנן דכשרה אלא
 אמנתיתין גופא עביד זריכותא אמאי
 יואיצטריך ורבא איצטריך לאשמועינן
 דר' נתן היא דאי לאו לאשמועינן
 הוה אימנא דהתם אפילו רבנן מורו
 דהא מיכווני לחמיכת זכר להכי
 אשמועינן דלפ"ה פסלי רבנן והא
 דקאמר רבא לקמן ורבנן נהי דלא
 זעי כוונה לציבא לחמיכה מיהא
 זעיא היינו לחמיכת סימנים:
ואסורה לאכול בתרומה. אפילו
 למעשר אסורה כדאמר'
 זסמון אלא נקט תרומה דגוהנת
 זומן הזה א': **עון** ברת התרת.
 איפכא הוה ליה למימר עון מיתה
 אסרת עון כרת מיזעיא דהא פשיטא
 דזעין כוונה זכרומה וזכרתן
 [זכרומה זקדש (מגינה דף י"ט): טבל
 לחולין אסור זעמעשר ואף זכרומה
 זעי רבא למימר דטבל ולא הומוק
 כאילו לא טבל ויש לומר משום
 דנקט מעיקרא טהורה לזיבתה קאמר
 הכי אי נמי נאנסה דעדיף מטבל
 לחולין שאם הייתה יודעת מיתה
 מתכוונת אף למעשר ומדקאמר טהורה
 לזיבתה אלמא חשיבא ליה כוונה
 אס כן אף לתרומה תהא מותרת:
 וכי

לביתה [ואסורה לאכול בתרומה ור' יוחנן אמר אף לביתה לא מהרה א"ל רבא
 לר"ג לרב דאמר טהורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה עון כרת הותרה איסור
 מיתה מיבעיא אמר ליה בעלה חולין הוא וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא
 כלים דלא מיכווני אף אדם ובו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים מהורין מאי לאו אדם דומיא דכלים מה
 חללים דלא מיכווני אף אדם נמי לא בעי כוונה ממאי דלמא ביושב ומצפה עסקינן אימתי יתלש הגל
 וכלים